

Zaterdag 27 april 2013

Vroege vogels heb je overal en altijd. Ik dacht dat ik vroeg was vanmorgen. Zo rond 6.20 uur stapte ik vanmorgen uit de postkoets onder aan de toren van de Kapel. En tegelijkertijd stak de familie Winter de straat over. Toch waren we niet de eersten: Olivier Kemler en zijn moeder Bettien spanden ruimschoots de kroon: 5.40 uur (!) waren ze al in Nieuw Roden en troffen zowel de kerk als het gehele dorp in diepe rust aan. Waar een klein leesfoutje al niet toe kan leiden.....

Keurig op tijd (nou ja ...) vertrokken we richting de A7 om in Joure Sander de Jong, Albert Jan de Boer en Leon Kampstra op te halen. Dit drietal stond al geduldig te wachten. In een mum van tijd zaten we weer in de busjes richting de polder. Voorbij de polder werd een korte (plas) pauze ingelast. In het toilet van het belendende tankstation voltrok zich een kleine ramp. Béla legde zijn cameraatje even neer op het toilet en kwam er in de auto pas achter dat die daar nog lag. Nou ja, : niet dus. In de tussentijd is deze camera waarschijnlijk spontaan van eigenaar verwisseld. Het kleine manneke probeerde op grootse wijze zijn tranen binnen te houden. Het maakte het verdriet er niet minder om.

Het was opvallend rustig op de weg. Dat veranderde naarmate we meer zuidelijk kwamen rond Breda en daarna kwamen we met de regelmaat van de klok in een file terecht, waardoor de extra ingeplande reistijd deze dag angstvallig snel begon in te krimpen. Toch bereikten we op tijd de haven van Duinkerken.

De douane was nauwkeurig vandaag: elke foto werd met toegeknepen ogen bekeken en vervolgens aandachtig vergeleken met de bijbehorende persoon in één van de busjes. Bij de wel erg jonge foto van Béla gingen de Britse wenkbrauwen wel erg ver omhoog. Een vergelijk was volgens hem nauwelijks te maken. Brits bloed kruipt echter waar het niet gaan kan en Béla mocht profiteren van het voordeel van de twijfel.

Diezelfde meneer kwam ook met de onverwachte vraag op de proppen of alle ouders van deze jongens toestemming hadden gegeven voor deze reis. 'Natuurlijk', zo spraken wij. Of wij daar ook een schriftelijk bewijs van konden overleggen. 'uuuuuhhhhhh, nou nee.....' zo moesten wij schoorvoetend toegeven. 'Nou, zing dan maar eens wat' en zo ging de slagboom alsnog open

Ondanks het vroege tijdstip heeft Olivier er de rest van de dag gelukkig geen last van gehad. Samen met Bas en de andere jongens kon hij heerlijk uitwaaien op de boot. De zon stond strak aan de hemel en de wind deed wat je van een wind mag verwachten. Wie doet je wat. Het Titanic gevoel kwam boven. Nog in de haven van Duinkerken kwam dit prachtige plaatje tevoorschijn!

De krijtrotsen bij Dover

Het vroege opstaan, de lange reis, de zilte zeelucht. Het maakt je hongerig en moe. Soms zo moe dat je het gevecht tegen de zwaartekracht moet opgeven en de luikjes zich als vanzelf sluiten. Het overkwam o.a. Sjoerd

In Dover lijkt het altijd een mierennest als alle auto's de buik van het schip verlaten. Het duurde dan ook niet lang of de colonne viel uit elkaar. Busje 3 nam een andere route (dat heb je soms met Tom Toms: eigenzinnige apparaatjes zijn het....).

Ondanks dat kwamen we strak volgens planning 18.00 uur (locale tijd) aan in Milton Keynes. Het RJK zou het RJK niet zijn, wanneer we zo'n dag niet zouden afronden in de plaatselijke McDonalds. Aldus geschiede: middels moderne zuilen konden we onze bestelling opgeven en betalen, waarna 31 hongerige magen min of meer gevuld konden worden. Op één van de tafels vermaakte een deel van de jongens zich kostelijk met op het tafelblad geprojecteerde interactieve spelletjes. (alsof de Mac zonder dat niet leuk genoeg zou zijn...).

Vervolgens was het nog zo'n 20 minuten rijden (Milton Keynes is best wel groot!) naar ons logeeradres voor de komende week: het Youth Hostel aan Vicarage Road. Een buitengewoon pittoresk onderkomen. Engelser dan dit kun je je het niet wensen!

Onder het toezicht oog (en met de hulpvaardige handen van) de beide koormoeders, Sonja en Gineke, werden de bedden van de jongens voorzien van de juiste kussenslopen en (hoes)lakens. Fluks daarna kwamen de knuffels en de pyama's te voorschijn en maakte het jongere deel van de zangers zich op voor de nacht.

Het (iets) oudere deel verblijdde de aangrenzende kroeg 'The Victoria Inn' met hun bezoek en mochten zich verheugen op de meer dan warme, zo niet hete (wat heet: hitsige belangstelling van een dame op kennelijke leeftijd. Helemaal hoteldebotel kwam het manvolk terug op stee.....

De nacht werd een feit; en dat was wel nodig ook na zo'n lange en intensieve dag.